

slední dny jen poflakovala po městě, dopoledne vyspávala ve svém starém pokojíčku, chodila na návštěvy ke kamarádkám a vyřizovala pochůzky po doktorech. A taky jsem každou chvíli srdceryvně plakala.

Co jsem přijela z Yale, neuplynul jediný den, abych nebrečela jak želva. Typický puberták. Zabíralo mi to spoustu času, a když připočtete hodiny, kdy jsem ležela ve svých denících a trhala staré fotky, tak už mi přes den moc času na nic jiného nezbývalo. Rozchod je zkrátka dřina, zvlášť napoprvé.

Dívala jsem se na rozmazanou modrou obálku knížky v klíně a rozhodla se, že mu zavolám. Ale telefonní automat jsem našla až u záchodů a mezitím se poněkud opožděně dostavila pozapomenutá důstojnost a zadržela mi ruku. Navíc jsem neměla čtvrták.

Stejně to nemá smysl, uvědomila jsem si. V krku se mi začal dělat starý známý knedlík. Volala jsem mu včera i předevčírem a pokaždé jsem dostala stejnou odpověď. Nad naší láskou se definitivně zavřela voda. Mezi mnou a princem Žabákem je konec.

Přezdívkou princ Žabák si Sam vysloužil poté, co ho jednou ráno o jarních prázdninách uviděla moje babička u našich jen v trenkách.

„*Il Ranocchio!*“ vyjekla přidušeně. Jenže naše babi moc přidušeně vyjekávat neuměla. Obvykle komunikovala asi stejně diskrétně jako městský rozhlas. Měla místo pusy amplion. Střelila jsem po ní káravým pohledem, načež se omluvně zahihňala a pak už se nedokázala ovládnout a rozchechtala se na celé kolo, Italka jedna bláznivá. Z posledních sil klesla na židli, aby ji nesklátil infarkt.

„Co říkala?“ zeptal se s úsměvem Sam. Vyrostl v rodině

dvou psychologů, kde se nade vše cenila uctívá a zdvořilá komunikace, takže ho ani nenapadlo, že by si z něj moje babička mohla otevřeně dělat srandu.

„Ále, to víš, trochu si ze mě utahuje, že mám kluka.“ Prohrábla jsem mu jeho havraní kučery a vrhla na babičku zlý pohled.

A od té doby se celá naše rodina bavila tím, že můj kluk má nožičky jak hůlčičky. Několik měsíců po rozchodu už jsem byla schopná se tomu taky smát, jenže začátkem toho léta byly rány ještě příliš čerstvé a při každické zmínce o Žabákovi jsem se rozbulela jako dítě, kterému spadne kopeček zmrzliny z kornoutu. Ano, Sam byl pro mě něco jako dvojitá porce zmrzliny a ještě posypaná oříšky, jenže on mi z kornoutu nespadl – on z něj přímo seskočil!

Poznali jsme se na semináři shakespearovského herectví, který jsem měla povinný, protože jsem studovala divadelní vědu jako hlavní obor. Při zkouškách balkonové scény z *Romea a Julie* jsme se do sebe šíleně zamilovali. Jenže jak už to mezi herci chodí, náš vztah byl sice divoký, ale trval krátce. Na konci druháku se se mnou Sam po čtyřech měsících rozešel. Několik týdnů předtím už jsme se hádali, ale poslední hřebíček do rakve jsem zatloukla ve chvíli, kdy jsem mu tajně vlezla do mailu, zatímco se Sam sprchoval. Naprosto mě odrovnalo, že v jednom mailu o mně kamarádovi píše, že „chodit s ní je docela řehole“ a „věčně na mně visí“. Jen vylezl ze sprchy, celá ubrečená jsem se dožadovala vysvětlení.

„Ty mi čteš maily?“ vydechl šokovaně. Zřejmě se mu to ještě nestalo.

„Jenom dneska,“ zajíkla jsem se. „Vlastně skoro vůbec.“